

Veselo sporočilo o Jezusu v Indiji

V Rimu živim v slovenskem papeškem zavodu. Lani sem se pogovarjal s slovenskim romarjem. Ko sem se predstavil kot duhovnik iz Indije, je bil presenečen in me je vprašal: "Katoliški duhovnik iz Indije?". Ni mogel verjeti. Sledila je kopica vprašanj kot: "Ali ni Indija hindujska dežela?", "Kdaj se je začelo krščanstvo v Indiji?", "Ali ste se spreobrnil v krščanstvo pred kratkim?", "Sta vaša starša še hindujca?", "Ali imate v Indiji veliko kristjanov?". V resnici sem jaz tisti, ki je zdaj presenečen, ko slišim takšna vprašanja. Nato sem moral pojasniti, da Indija ni ljudstvo hindujcev, ampak največja sekularna demokracija na svetu, čeprav je hinduizem njena največja religija. In čeprav nekateri vedo, da kristjani živijo tudi v Indiji, mnogi v Evropi napačno menijo, da je krščanstvo v Indiji izviren evropski prispevek. Upam, da bo ta kratek članek vsaj malo pripomogel k boljšemu poznavanju indijskega krščanstva.

Indija - zibelka različnih ver

Indija, poznana kot dežela duhovnosti in filozofije, je rojstni kraj štirih ver: hinduizma, budizma, džainizma in sikhizma. Glede na podatke iz leta 2001 ima Indija 1028,7 milijona prebivalcev. Danes je v Indiji prevladujoča religija hinduizem. Približno 80 % Indijcev je hindujcev (tj. več kot 800 milijonov). Hinduizem se je s svojim kastnim sistemom razvil iz vedske religije arijskih ljudstev. Beseda *hindu* je izpeljana iz imena reke Sindhu ali Indus (Ind). *Hindu* je bil najprej geografski termin, ki se je nanašal na Indijo oziroma njeno regijo (blizu reke Sindhu) že v 6. stoletju pr. Kr. (civilizacija doline Inda). Hinduizem je bolj način življenja do-

ločenega ljudstva kot pa dobro organizirana religija, ki se širi med ljudmi različnih ras, kultur in podnebij.

Izvor budizma lahko iščemo okoli 567 pr. Kr. Ustanovil ga je Gautama Buddha, ki je dosegel duhovno razsvetljenje v Boddh Gaya na severovzhodu Indije. Moto budizma je bila *nirvana* ("najvišja sreča"). To ni prehodna, na čutih osnovana sreča vsakodnevnega življenja, ampak raje trajna, transcendentalna sreča, ki je ključna za umirjenost pridobljeno z razsvetljenjem. Okoli 557 pr. Kr. je Vardhamana Mahavira (599-527 pr. Kr.), Budin sodobnik, dosegel razsvetljenje in ustanovil džainizem, ki je vstal kot nasprotje budizmu v tem obdobju družbenega vrenja. Končni in najvišji zakon džainizma je *ahimsa* (nenasilje). V teku časa je hinduizem postal v Indiji dominantna religija in kasneje tudi državna religija, budiste in džainiste pa so preganjali in so sedaj prav zares manjšina – predstavljajo le 0,77 % in 0,41 % prebivalstva. Vpliv islama kot rezultat muslimanskih vdorov je vzpodbudil nastanek mnogo novih indijskih sekt, ki so pridigale proti malikovanju, politeizmu in kastam. Najbolj pomembna sekta, ki je tako nastala, je bil sikhizem, ki ga je ustanovil Nanak (1469-1538). Sikhi tvorijo 1,87 % indijske populacije. Poleg teh religij lahko najdemo še druge verske skupine, kot so kristjani (2,34 %), judje, muslimani (13,41 %), parsi in drugi.

Rojstvo krščanstva v Indiji

Zgodovina krščanstva v Indiji se je začela s prihodom sv. Tomaža, enega izmed dvanajstih Jezusovih apostolov, v Indijo. Torej je zgodovina krščanstva v Indiji tako stara kot

zgodovina krščanstva nasploh. Sv. Tomaž je prišel v Kodungalur na jugu Indije leta 52. Potem ko je razširil "veselo sporočilo" o Jezusu po Indiji, predvsem po južni Indiji, je umrl mučeniške smrti v kraju Mylapore blizu današnjega mesta Chennai (Madras). Tam še vedno častijo njegovo grob. Tako so kristjane v Indiji po njihovem evangelistu imenovali Tomaževi kristjani.

Kot Cerkev, ki je obstajala izven rimskega imperija, je imela Cerkev sv. Tomaža malo stikov z rimsko in drugimi Cerkvami znotraj imperija. Istočasno pa je ohranjala komunikacijo z rimsko Cerkvijo preko Cerkve perzijskega imperija, ki je kasneje postala poznana kot vzhodno sirijska ali kaldejska ali babilonska Cerkev. Učenci sv. Tomaža naj bi predstavili krščanstvo perzijskemu imperiju. Zdi se, da so imeli kristjani v Indiji že od vsega začetka stike s kristjani v Perziji, kar je glede na trgovske povezave v tistih časih zelo mogoče. Kasneje pa so zaradi močnih vezi z vzhodno sirijsko Cerkvijo kristjani v Indiji poznani tudi kot "sirski kristjani". Medtem ko je bila na zahodu jezik liturgije latinščina, je bila med indijskimi kristjani liturgični jezik sirščina (aramejščina), kar se je nadaljevalo vse do leta 1968. Ko je primanjkovalo domačih prelatov, posebno v obdobju med 8. in 16. stoletjem, so jim bili poslani škofje vzhodne sirijske Cerkve, ki jih je imenoval sam patriarh te Cerkve.

Z vdori iz zahoda v Indijo ob koncu petega stoletja je tudi zgodovina krščanstva v Indiji prevzela novo smer. Čeprav so imeli evropski vdori primarno ekonomske razloge, torej trgovanje, pa so skušali tudi spreobrniti Indijce h krščanstvu. Največji vpliv je imelo pet evropskih držav: Francija, Danska, Nizozemska, Portugalska in Velika Britanija. Prva evropska velesila, ki je prispela v Indijo, je bila Portugalska. Prva portugalska ladja, ki ji je poveleval Vasco Da Gama, je priplula v južno Indijo leta 1498. Eden izmed pionirjev misijonarjev

v Indiji je bil sveti Francišek Ksaver (1506-1552), soustanovitelj Družbe Jezusove (jezuitov). Pogosto ga imenujejo "drugi indijski apostol", takoj za sv. Tomažem. Krstil je na tisoče Indijcev (čeprav ga nekateri obtožujejo, da pred krstom ni poskrbel za primerno pripravo). Portugalci so pod navdihom papeževega odloka o krščevanju ljudi po svetu ne samo bojevali vojne proti lokalnim indijskim vladarjem in skušali spreobrniti nekristjane, ampak so celo poskušali vsiliti svoje rimske (latinske) katoliške molitve sirijskim kristjanom, saj so zmotno mislili, da je samo rimsko-latinska liturgija avtentična katoliška liturgija. Tiste, ki so jih zahodnjaki spreobrnil, so imenovali latinski kristjani. Med drugimi napadalci je angleški režim ostal v Indiji približno dve stoletji. Vendar pa Angleži niso skušali propagirati anglikanske cerkve tako goreče, kot so svojo vero izpostavljali Portugalci. Bolj kot z vojaško močjo so skušali Indijce privabiti z denarjem in službami, kar jim je tudi uspevalo.

Obstaja veliko hipotez o obstoju Svetega pisma v Indiji. Čeprav je "veselo sporočilo" o Jezusu Kristusu prispelo v Indijo z apostolom sv. Tomažem, pa je trajalo zelo dolgo, da je postala pisana beseda Svetega pisma široko uporabljena. Nimamo veliko dokazov ali dokumentov o obstoju Svetega pisma v zgodnjih stoletjih. Najverjetneje se je Sveto pismo prenašalo med kristjani z ustno tradicijo. Kasneje je morda – zaradi povezav s sirsko Cerkvijo – obstajala Biblija v sirskem jeziku. Vendar pa so Biblijo smatrali za sveto in so zato preprosti ljudje verjeli, da jo lahko prebirajo in interpretirajo le duhovniki. Dejansko so šele protestantski misijonarji osemnajstega in devetnajstega stoletja Svetemu pismu pripisali velik pomen in začeli s prevajanjem svetih spisov v različne jezike. Na začetku so se ti misijonarji ukvarjali predvsem s prevajanjem katekizma in molitvenikov. Istočasno pa je bilo samo Sveto pismo vir navdiha za misijonarje, osnova čaš-

čenja v cerkvah in sredstvo evangelizacije. V tem obdobju so Sveto pismo poznali le ustno posredovano preko liturgije in pridig. Kasneje se je katoliška Cerkev v Indiji resno lotila tudi razširjanja Svetega pisma. K temu so v drugi polovici dvajsetega stoletja veliko pripomogla tudi katoliška karizmatična gibanja. Tako je zdaj Sveto pismo na voljo v osemnajstih uradno priznanih jezikih in enaintridesetih drugih lokalnih jezikih.

Kršćanstvo v današnji Indiji

Danes v celotni indijski populaciji kristjani tvorijo približno 2,34 %, tj. 24 milijonov ljudi. Res je, da v primerjavi z 800 milijoni hindujcev to ne zveni veliko. Vendar pa so bile krščanske ideje vedno visoko cenjene. Mahatma Gandhi, oče neodvisne Indije, je bil navdušen nad Svetim pismom in Jezusovim življenjem, za svojo filozofijo pasivnega odpora je celo našel navdih v Jezu-

sovem govoru na gori. Nihče pa seveda ne more zanemariti vpliva velikih osebnosti, kot je bila mati Terezija, na sodobno družbo.

Iskren pogled na zgodovino Indije nas pri-mora k priznanju, da prispevek krščanstva vse-kakor ni nepomemben. V Indiji se kristjane po-leg misijonarskega dela visoko ceni tudi na po-dročju izobraževanja, zdravstveno-sanitarnih služb in socialnega ter humanitarnega dela. Krš-čanstvo je tisto, ki je za vse odprlo vrata šol, ne glede na vero ali kasto. V tradicionalni hindujski kastni družbi je bilo izobraževanje namreč pre-povedano za vse, ki so pripadali nižjim kastam. Vedno je bilo krščanstvo tisto, ki je poudarjalo idejo enakosti. Prispevek krščanstva pa je vi-den tudi v dejstvu, da je raven pismenosti na območjih z večjim odstotkom krščanskega pre-bivalstva veliko višja kot drugod.

Indija je dobro poznana po svoji strpni naravi. Uradno je v državi verska svoboda. Vendar pa se v zadnjih petindvajstih letih opaža tudi nekaj fa-natičnih gibanj, predvsem v hinduizmu. Nepo-sredna evangelizacija je sedaj v Indiji zelo težka, zato so kristjani vključeni v posredno evangeli-zacijo. Drugače povedano, naši misijonarji so vključeni v socialne in humanitarne projekte, še posebno v pomoč revnim, ustanavljanje šol, bol-nišnic in ustanov za revne. Spreobrnjenja so mož-na, ko ljudje vidijo pričevanja v vsakodnevnem življenju kristjanov, ki živijo po svetopisemskih načelih. Vendar pa to povzroča nevrozo pri ek-stremističnih hindujcih, saj se bojijo, da bodo za-radi krščanstva izgubili svoje vernike. Zato po-skušajo ustaviti naše misijone. V severni Indiji, kjer je zelo malo kristjanov, so celo preganjali in ubili nekaj krščanskih misijonarjev. Tako postaja krščansko življenje zelo težko, še posebno na ob-močjih, kjer živi malo kristjanov.

Med kristjani je 70 % katoličanov. Ostali so pravoslavni kristjani, različne ločine prote-stantov, binkoštniki idr. Med katoličani so tri skupine obredov: sirsko-malabarski, sirsko-ma-lankarski in latinski. V južni Indiji je krščanstvo zelo močno, še posebno sirsko-malabarski obred

s svojimi 3,5 milijoni vernikov, saj skoraj 100 % vernikov prihaja redno v cerkev, vsaj ob ne-deljah. V šolah ni mogoče pričakovati verouka, saj če pogledamo Indijo kot celoto, je zelo malo šol pod krščanskim vodstvom. Šole so večinoma državne ali pa pripadajo drugim religijam. Zato tukaj Cerkev še posebno dobro skrbi za verouk otrok. Čeprav ni obvezen, skoraj vsi krščanski otroci med petim in sedemnajstim letom obi-skujejo dobro organizirane ure verouka v žup-nijskih cerkvah. V večini katoliških družin se še vedno vsak večer moli rožni venec.

Kot smo videli, ima Sveto pismo osred-nje mesto v krščanskem življenju. Liturgične molitve so polne neposrednih in posrednih bibličnih konotacij. Če primerjamo zahodne in indijske načine razlage Svetega pisma, vi-dimo, da je indijski princip, ki usmerja in-terpretacijo Svetega pisma, bolj življenjsko usmerjen in praktičen, ne da bi se pri tem oddaljil od temeljnih vodil katoliške Cerkve. Pogosto je opazen tudi vpliv indijske filozo-fije in duhovnosti, vse to pa pomaga Indij-cem k boljšemu razumevanju Svetega pisma. Večina krščanskih družin danes že ima Sveto pismo doma in vse bolj prihaja v navado, da vsak večer po molitvi rožnega venca zbrana družina bere Sveto pismo. Ponuja se tudi ve-liko priložnosti, ob katerih lahko laiki po-globljeno preučujejo Sveto pismo in vse več jih takšne priložnosti tudi izkorišča. V vseh škofijah je zelo aktiven biblični apostolat. Ži-vost indijskega krščanstva se kaže tudi v šte-vilnih duhovniških in redovniških poklicih.

Današnje Indijo prevevajo valovi moder-nizma, globalizacije, potrošništva in velika raz-širjenost množičnih medijev, za katero ne vemo, kako dolgo bo trajala. Molimo za indijsko Cer-kev, da bi imela božjo moč pogumno stati med nevarnostmi drugih religij, hkrati pa da bi us-pela svoje otroke ohraniti v krščanski veri, na poti za Kristusom, našim odrešenikom.

Prevedla Maja Sužnik